

Najbolj kosmato si dajem briti za veliko-
nočno pokoro prav nazadnje. Zdi se mi,
da sem te strahovito moril. Ali si po moje
prej zinil o misijonskih glasih?»

»Nisem,« se je zasmel Zornik. Sedem
sto let stara pesem ljubljanskih zvonov je
udarila z višin kakor šum bronastih čebel.

»Pater Placid,« je pomislil Zornik, »in če
je to minuto izvedel, da so ga nagradili, to
minuto je vendar pokleknil pred svoje raz-
pelo, da bo molil. Ničemuren ni. To je vsa
njegova moč, to vrelo, ki ne usiha. Obiščem
ga.«

Ozrl se je za Globočnikom, pa je videl,
da je že odšel...

* * *

Popoldne okoli štirih se je zglasil na porti
in iskal, kje bi pozvonil. Pa je tedaj vprašal
nekdo vsakdanje hladno ob njem, kaj bi
rad. Zornik se je ozrl in imel pred seboj
samostanca v težki rjavi obleki. V polu-
mračni veži mu je sinilo naproti obličje, ki
ga je poznal medlo z nekaj srečanj na cesti:
toplo moško lice, brez slednje določne črte
ali izrazito svoje poteze, čisti lik pristne
samostanske frančiškanske tipike. Od nekod
in nekje prej je že imel Zornik ta lik, le
da je oni starejši, ki je pa tudi v resnici
bil priletnejšega moža obraz, le da je oni
obraz starejšega moža cenil Zornik kot
nekako narodno redkost in dragocenost:
obličje največjega Ribničana, širokoustega,
ko dete glupo skromnega patra Stanislava
Škrabca...

»Kaj želite, gospod?« je tedaj vprašal v
drugo in še manj vljudno samostanec, ki
je kakor Zornik sam čakal, da mu odpro.

»Ti si,« je občutil Zornik vedro in za-
trdno iz čudne slutnje, da mu je srečno
naključje pripomoglo do neprisiljeno uve-
denega obiska.

Povedal je svoje ime in da bi rad govoril
s patrom Placidom. Kar presenetilo pa ga
je, ko je odgovoril samostanec hladno, ne
da bi se bil kaj začudil ali, kakor je Zornik
pričakoval, ne da bi bil vsaj vljudno nekaj
presenečenja in veselega vzhičenja pokazal
ob nepričakovanem obiskovalcu. Trpko, po
gorenjsko in plemiško široko, kakor je
Finžgarju navada, je dejal:

»P. Placid. To sem pa jaz.«

Vratar je odprl vrata na široko.

»Prosim,« je tedaj pozval redovnik Zor-
nika, stopil mu na levo in ga molče sprevel
v svojo celico. Ko pa je zdajci zaprl vrata
za seboj, ali se je čudo zgodilo? Zornik je
zardel od ganotja. P. Placid je široko raz-
širil svoje roke v pozdrav, se široko zazibal
Zorniku naproti, ujel njegove roke v svoje,
zahlipal vidno od čudne vzhičenosti in
vzkliknil brezmejno hvaležno, prijateljsko,
vdano:

»Bog me je uslišal, prijatelj. Čakal sem
Vas!«

HREPENENJE

(Iz nove zbirke: Moje življenje)

VITAL VODUSEK

PESEM VETRU

Ti si kot ljubezen, ki je ne poznam,
in kot duša, ki me še ne vabi,
vendar zanjo lep pozdrav ti dam.

Zadnje valovanje si cvetlic,
ki si ona jih natrga zame,
ko zbudi jo hrepenenja klic.

Daj, vihar naj najin zid razruši,
da vse poti bodo razsvetljene,
da bo mogla duša bliže k duši.

Veter, zdaj se vrni do cvetlic,
če jih trga — toplo jih poljubi,
kot bi se dotaknil njenih lic.

BLIŽINA

O, kot bi čutil pot —

in njen korak: še pol v otroškem strahu
voljan kot steza po pomladnem mahu,
voljan kot roka, ki nam da dobrot.

Kot čutil bi, da bliže, bliže gre:
da kamen se na poti ji umakne,
da bele rože, če se jih dotakne,
o čudežni kraljici govore.

Zavel je veter.

V slutnji se okrene,
kot bi bil kdo za hrbtom.
A ga ni.

Le lučka tam od daleč zagori
in skrivoma se duša z domom sklene.

USPAVANKA

Sanjaj in od joka
si spočij,
mala zibelka resničnosti
ti je mehka in te ne boli.

Veš, bridkost ljudje
odklenejo,
v drugo zibelko te denejo,
kot za smrt ti roke sklenejo.

O, potem se rane
razbole
in dlani se kakor ptici dve
zadnjemu viharju prepuste.

Drugim v srečo misli
odletavajo,
Ali midva kdaj spoznava jo?

Naju žalosti uspavajo.

GOSLI

Šel sem zdoma.

S hrepenenjem hodil sem na tuje.
Vračam se. Ljubezen so mi vzeli,
še umret grem.
Zdaj je dlje do doma.

Materi še enkrat v roko sežem
in molče odkrijem se očetu.
Pesem vso so vzeli mi v tujini.

Morda nič več doma ne dosežem.

Njej bi rekel: vedno še želi te
moja duša.
Skoraj bi ne vedel,
da so davno že jo zakopali.

Zraven nje še mene zakopljite.

Kje doma sem?
Tam rdeča streha
komaj vidi se v visokem trtju —
o, saj tam vsak romar se ustavi
in pred pragom vsaka pot se neha.

Bratje, bratje,
kdor odšel je zdoma,
naj na tujem v mrzlo jamo leže.
Težko je, a je trpljenje zadnje —
saj nikdár več doma ne doseže.

DROBNE PESMI

MIRKO AVSENAK

GUBA

Nekje je v meni lepota vsajena.
Zastrta, zaprta. Ne vem, kako.
Vse čez je zgnila trava zelena.
Meni hudo je, hudo.

POMLAD

Kaj si prišla,
da vidiš moje grobove,
grobove mojih mladih tajn,
in jih s cvetovi obsiplješ in z zelenim
rožmarinom pokropiš in budiš? —
Truden sem in bolan;
a vendar stori tako:
zapoj mi pesemco sladko:
Niso grobovi; brazde so tihe in solnčne
in polne želja,
sladke brazde, brazde, ki v solncu dehté...
Zapoj mi pesemco sladko!

KORAK POD OKNOM

Topel val mi je srce.
Bog ve, kje hodi dekle moje.
Pričakovanje belo perot je dvignilo,
v slutnji kot cvet tulipanov prosečih dvoje
razklenilo se je [dlani
in ne ve, kam hoče.
Pojdem v večer, nekje daljna pesem vabi.
Morda nocoj že srečam svoje dekle.

NA MOJEM GROBU

Na mojem grobu raste
v sivem granitu
sanjava roža.

V svobodnih nočeh
se v težkih vencih ziblje
kesanje:

In zdaj te ni!

BELI LOKVANJ

Nad zemljo razcvel
se je dan —
nad jezerom zagorel
je velik bel lokvanj
in vso temo